

Sygn. akt VIII Gz 100/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kala (spr.)

Sędziowie: SO Barbara Jamiolkowska

SO Marek Tauer

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2013 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. I. I.**

o ogłoszenie upadłości **M. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K.**

na skutek zażalenia upadłej od postanowienia Sądu Rejonowego Sądu Gospodarczego w Bydgoszczyz dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt XV GU 87/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy Wydział XV Gospodarczy odrzucił zażalenie upadłej na postanowienie tego Sądu z dnia 10 lipca 2013 r. którym ogłoszono upadłość dłużniczki obejmującą likwidację majątku upadłej.

W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 394 § 2 kpc w zw. z art. 35 Prawa upadłościowego i naprawczego, zażalenie wnosi się w terminie tygodniowym od doręczenia postanowienia, a gdy strona nie zażądała w terminie przepisany doręczenia postanowienia zapadłego na rozprawie - od ogłoszenia postanowienia.

Postanowienie o ogłoszeniu upadłości zapadło w przedmiotowej sprawie w dniu 19 czerwca 2013 r. po przeprowadzeniu rozprawy, a upadła nie żądała w terminie przewidzianym w art. 357 § 1 kpc doręczenia postanowienia, zatem zażalenie mogła wnieść do dnia 26 czerwca 2013 r. Doręczenie postanowienia na podstawie przepisu art. 53 ust. 2 Prawa upadłościowego i naprawczego nie przedłuża terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie o ogłoszeniu upadłości wydane po przeprowadzeniu rozprawy. Upadła złożyła zażalenie w dniu 4 lipca 2013 r., a więc z uchybieniem terminu do jego wniesienia.

W zażaleniu na powyższe postanowienie upadła podała, że przepis art. 53 prawa upadłościowego i naprawczego, przewidujący obowiązek doręczenia upadłemu postanowienia o ogłoszeniu upadłości niezależnie od charakteru posiedzenia, na którym zostało ono wydane, ma charakter *lex specialis* w stosunku do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego dotyczących postanowień w przedmiocie ogłoszenia upadłości. Zdaniem dłużniczki nie

powinny tu w ogóle mieć zastosowania przepisy art. 394 § 2, czy art. 357 kpc. Termin do wniesienia zażalenia na to postanowienie rozpoczyna bieg od daty doręczenia tego postanowienia, a nie od ogłoszenia.

Powołał się na pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale wydanej 3 lipca 2003r. w sprawie III CZP 38/03. Orzeczenie zostało wydane na podstawie art. 16 poprzednio obowiązującej ustawy, który miał tożsamą treść normatywną i konstrukcję, jak obecny art. 53 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie upadłego jest bezzasadne.

Decyzja Sądu Rejonowego o odrzuceniu zażalenia, jako spóźnionego była słuszna.

W ocenie Sądu Okręgowy, powołanego w zażaleniu przepisu art. 53 prawa upadłościowego i naprawczego nie można traktować jako lex specialis w stosunku do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego regulujących wnoszenie zażaleń na postanowienie o ogłoszenie upadłości, gdyż wymieniony przepis tej materii w ogóle nie reguluje.

Przepis ten przewiduje w § 2 obowiązek doręczenia postanowienia w przedmiocie ogłoszenia upadłości m.in. upadłemu, niezależnie od tego, czy zostało ogłoszone na posiedzeniu niejawnym, czy na rozprawie, jednak nie zmienia zasad ogólnych dotyczących uzasadniania postanowień oraz ich zaskarżania, do których należy stosować odpowiednio przepisy księgi pierwszej części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego. Skoro są to kwestie nieuregulowane w ustawie Prawo upadłościowe i naprawcze, to obowiązek odpowiedniego stosowania Kodeksu postępowania cywilnego wywodzić należy w tym wypadku wprost z art. 35 prawa upadłościowego i naprawczego.

Na tej podstawie do uzasadnienia i zażalenia postanowienia w przedmiocie ogłoszenia upadłości odpowiednie zastosowanie mają przepisy art. 357 kpc oraz art. 394 § 2 kpc.

Można zaś poddać w wątpliwość stwierdzenie wyrażone w uzasadnieniu przywołanej przez skarżącą uchwały Sądu Najwyższego z 3 lipca 2003 r., sygn. akt III CZP 38/03.

w której Sąd Najwyższy stwierdził m.in., że celem wprowadzenia obowiązku doręczania postanowień było stworzenie możliwości zapoznania się z pisemnie ujętymi motywami wydanego postanowienia przez podmiot uprawniony do jego zaskarżenia (w tym przypadku upadłego) nieobecny na posiedzeniu, na którym ogłoszono postanowienie. Stwierdzenie to nie może być uznane za prawdziwe w odniesieniu do sytuacji zaistniałej w przedmiotowym postępowaniu, skoro bezsprzecznie postanowienie o ogłoszeniu upadłości wydane na posiedzeniu jawnym, jeśli strona była o nim prawidłowo zawiadomiona, doręczone powinno być bez uzasadnienia (art. 357 § 1 kpc). W takiej też formie doręczono skarżącej postanowienie z 19 czerwca 2013 r. (w dniu 27 czerwca 2013 r. - k. 246 akt).

Należy też zważyć, że za przyjęciem za datę rozpoczęcia biegu do wniesienia zażalenia w poprzednim stanie prawnym daty doręczenia postanowienia służył Sądowi Najwyższemu art. 79 prawa upadłościowego z 1934 r., który przewidywał, że termin do wniesienia środka odwoławczego biegnie od ogłoszenia lub doręczenia postanowienia. Przepis ten nie ma swego odpowiednika w obecnym stanie prawnym. Przepis art. 79 w systematyce rozporządzenia Prawo upadłościowe z 1934 r. umiejscowiony był w przepisach o postępowaniu upadłościowym i rzeczywiście stanowił uregulowanie ogólne w stosunku do przepisów o postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości, w tym do dawnego art. 16 § 2 rozporządzenia. W poprzednio obowiązującym prawie upadłościowym funkcjonował bowiem tylko jeden przepis – art. 68 zawierający odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego w postępowaniu upadłościowym, nie wyłączając postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości. Zawierał on również zastrzeżenie, że odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego ma uwzględniać zmiany i uzupełnienia zawarte w Prawie upadłościowym. Z tego zastrzeżenia można było słusznie wywodzić specjalny charakter art. 16 rozporządzenia (w stosunku do art. 79 rozporządzenia).

Obecnie obowiązująca ustawa z 2003 r. wyodrębnia w przepisach w przedmiocie ogłoszenia upadłości przepis art. 35 dotyczący wyłącznie tego etapu postępowania, zaś

w odniesieniu do przepisów właściwego postępowania upadłościowego, odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego zawarto w przepisie art. 229 ustawy. W obu przepisach brak jest natomiast jakiegokolwiek odniesienia do zmian lub uzupełnień zawartych w Prawie upadłościowym, z czego wywodzić należy, że we wszystkich nieuregulowanych sprawach należy odpowiednio stosować przepisy księgi pierwszej części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego z enumeratywnie wymienionymi wyłączeniami (przepisów o zawieszeniu i wznowieniu postępowania).

Odnosząc powyższe uwagi do zaskarżonego postanowienia stwierdzić należy, że termin do wniesienia zażalenia należało w tym wypadku liczyć od daty ogłoszenia postanowienia na rozprawie w dniu 19 czerwca 2013 r., o której terminie upadła była prawidłowo poinformowana na poprzednim terminie rozprawy w dniu 17 czerwca 2013 r. (k. 229 akt verte).

Zażalenie wniesione w dniu 4 lipca 2013 r. słusznie uznane zostało za spóźnione i odrzucone przez Sąd pierwszej instancji stosownie do art. 370 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc i art. 35 Prawa upadłościowego i naprawczego. Postanowienie w przedmiocie upadłości uprawomocniło się bowiem niezaskarżone z upływem dnia 26 czerwca 2013 r.

Mając na uwadze powyższe zażalenie należało oddalić w oparciu o przepis art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc i art. 35 Prawa upadłościowego i naprawczego.